

otázku, je-li nař. výměr rozhodnutím neb opatřením úřadu správního podléhajícím ve smyslu § 2 zákona o ss kognici nss. V tom směru pak uvážil:

Stížností nař. výrok ústředního ředitelství tabákové režie jest odepřením licence k pěstování tabáku podle předpisů o tabákovém monopolu. Monopol ten byl v zemích dříve uherských zaveden cís. patentem z 29. listopadu 1850 č. 462 ř. z. Předpisy upravující tabákový monopol byly sice pozdějšími zákony měněny (zák. čl. XIV:1868, XLVIII:1875, IV:1876 a XLIV:1887), ale v celku setrváno bylo na monopolní úpravě zavedené svrchu citovaným patentem.

Podle těchto předpisů je tabák ve stavu surovém nebo zpracovaném předmětem státního monopolu, podrobeným výlučné dispozici státu. Nikdo nesmí bez povolení důchodkového úřadu tabák vyráběti (pěstovati), v případech zákonem stanovených zpracovati, způsobem v zákoně zapověděným používati nebo z ciziny dovážeti (§§ 1 a 2 cís. patentu č. 462/1850 ř. z.). K pěstování tabáku jest oprávněn jen ten, kdo k tomu obdržel úřední povolení. Přijetím povolení podrobuje se pěstitel tabáku důchodkové kontrole a všem předpisům vydaným pro pěstování tabáku, zejména je však povinen odvésti veškerou sklizeň důchodkovému skladišti (srov. § 15 zák. čl. XLIV:1887).

Tabáková režie, spravující monopol tabákový, je podle zákona č. 404/1922 Sb. a vlád. nař. č. 206/1924 Sb. podnikem spravovaným podle zásad obchodního hospodářství. Opatřuje-li si tudíž k účelům své podnikové výroby tabák jako surovinu a poskytuje za tím účelem licenci k pěstování tabáku, které jest jinak zakázáno a trestno, činí tak ve své vlastnosti podnikatele a nikoli jako nositel státní moci. Udělení nebo odepření takové licence má zde povahu pouhého prohlášení učiněného jménem státu jako strany při provozu tabákového monopolu. Nejde tedy o rozhodnutí nebo opatření úřadu správního naříkatelné stížností k nss ve smyslu § 2 zákona o ss (srov. též nález Boh. A 1123/22).

Č. 12.652.

Policejní věci: V policejním trestním řádě č. 65.000/1909 (R. T. 136/1909) není předpisu, který by bránil obviněnému uplatnit v odvolání z rozsudku I. stolice nové důkazy.

(Nález z 20. listopadu 1936 č. 16.315/36.)

V ě c: JUDr. Ivan M. v Rachově proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 21. prosince 1933 o přestupku zák. čl. XL:1879.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: St-l byl rozsudkem okr. úřadu v Rachově z 24. října 1933 uznán vinným přestupkem podle § 122 zák. čl. XL:1879, jehož se dopustil tím, že má v držení psa, o němž musí jako jeho majitel vě-

děti, že kouše, pouští jej ven volně pobíhati, aniž mu dal košík, resp. jinak opatřil, aby nebyl svému okolí nebezpečným, a tak se stalo, že tento 23. května 1933 povalil na zem a pokousal 3 roky staré dítě Abische R. v Rachově. Za to byl odsouzen na základě cit. § 122 do vězení na 1 den, kterýžto trest přeměněn na peněžitou pokutu 20 Kč, a k další peněžitě pokutě 30 Kč.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo a rozsudek okr. úřadu podle § 200 pol. tr. řádu potvrdil, vysloviv, že nově uváděné důkazní prostředky nutno ve smyslu §§ 122/I, 153/I a 203/I pol. tr. řádu považovati za opožděné, poněvadž strana měla možnost uplatnit je v procesním řízení u I. stolice, avšak neučinila tak.

O stížnosti bylo takto uvažováno: — —

Stížnost vytýká, že pro přestupek podle § 122 zák. čl. XL:1879 může býti trestán jen ten, kdo chová takového psa, o kterém ví, že má vlastnost nebezpečnou pro život nebo tělesnou bezpečnost lidí, že ale proti st-li nebylo důkazu o tom, že jeho pes měl takovou nebezpečnou vlastnost a hlavně že by st-l jako jeho majitel o tom věděl. Měl proto žal. úřad podle mínění st-lova zrušiti rozsudek okr. úřadu a naříditi mu, aby o věci znovu jednal a vyslechl svědky st-lem v odvolání navržené, ježto v §§ 122, 153 a 203 pol. tr. řádu zem. úřadem dovolaných není ustanovení, že by důkazy nabízené teprve v odvolání bylo považovati za opožděné. Soud musil dáti stížnosti za pravdu.

Podle § 122 zák. čl. XL:1879 se trestá vězením do 1 měsíce a pokutou do 400 Kč ten, v jehož držení nebo dohledu je nebezpečné divoké zvíře nebo takový pes, nebo jiné takové zvíře, o kterém ví, že má vlastnosti nebezpečné pro život a tělo člověka, a přece neučiní ochranná a bezpečnostní opatření nutná k tomu, aby bylo nebezpečí čeleno a aby mu bylo zabráněno. Žal. úřad, potvrdiv enunciát rozsudku okr. úřadu, který konstatuje, že st-l musil jako majitel psa věděti, že kouše, vycházel sám z názoru, že vědomost o nebezpečných vlastnostech psa je podstatnou náležitostí skutkové podstaty přestupku podle § 122 cit. zák. článku a že tato podstatná náležitost v případě, o který jde, byla také skutečně dána. St-l však jak v řízení před úřadem první stolice, tak i ve svém odvolání popíral existenci tohoto předpokladu a tvrdil, že jako majitel onoho psa n e m o h l věděti, že tento je nebezpečný pro život a tělo člověka, poněvadž pes ten byl svou povahou vždy tak krotký, že se děti po něm mohly válet. Za této procesní situace bylo povinností úřadu, aby s touto obranou st-le se vypořádal a uvedl, ze kterých skutkových momentů usuzuje na to, že st-li musila býti známa nebezpečná vlastnost jeho psa, aby st-l mohl se proti těmto zjištěním brániti. To žal. úřad neučinil, v čemž spočívá podstatná vada řízení.

Právem také napadá stížnost odmítnutí důkazů st-lem v rekursu nabízených, neboť z předpisů úřadem citovaných neplyne nepřipustnost provádění důkazů z řízení odvolacím. Předpis § 122 odst. 1 cit. pol. tr. řádu stanoví sice, že důkaz provádí se zpravidla při líčení, a podle § 153 možno rozsudek opíratí pouze o důkazy při líčení provedené neb uvedené a podle § 203 odst. 1 může odvolací úřad své rozhodnutí za-

ložiti pouze na důkazech během řízení provedených, avšak předpisy těmito není nikterak vyslovena nepřipustnost nabízení nových důkazů v řízení odvolacím, a soud také neshledal v cit. pol. tr. řádu žádného jiného předpisu, který by bránil obviněnému uplatnění v odvolání nové důkazy.

Č. 12.653.

Tituly. — Řízení správní: * Rozhodnutí ministra veř. prací o rovnocennosti technických studií na některé cizozemské vysoké škole s tuzemskými studii a zkouškami, pokud jde o montanistická studia, po rozumu § 4 cis. nař. č. 130/1917 ř. z. je povahou svou aktem konstitutivním.

(Nález z 20. listopadu 1936 č. 16.330/36.)

Prejudikatura: Boh. A 12.199/35.

Věc: Aladár B. v Dolním Rychnově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 8. ledna 1934 o přestupku cis. nař. č. 130/1917 ř. z.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Ústí n. L. uznal st-le nálezem z 25. února 1933 vinným, že neoprávněně užívá stavovského názvu »inženýr«, čímž se dopustil přestupku § 1 cis. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z. a odsoudil ho podle § 7 cit. nař. k pokutě 400 Kč a v případě nedobytnosti k náhradnímu trestu v trvání 30 dnů.

Odvolání z tohoto trestního nálezu žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl, pozměnil však nález I. stolice ve výroku o vině v tom směru, že shledal v inkriminovaném jednání st-lově skutkovou podstatu přestupku podle § 4 cit. cis. nař. K odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že skutková podstata přestupku podle § 4 cis. nař. č. 130/1917 ř. z. je zjištěna vlastním doznáním odvolatelovým a seznáním stráže, a podotkl, že v trestním řízení správním odsouzený neprokázal, že ministr veř. prací rozhodl o tom, že studia a zkoušky v cizině absolvovaná jsou rovnocenná s tuzemskými.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Podle § 4 cis. nař. č. 130/1917 ř. z. opravňuje absolvování technických studií na některé cizozemské vysoké škole užívati stavovského názvu »inženýr«, pokud nahrazují tuzemská studia a zkoušky. Rozhodování o tom náleží, jde-li o studia montanistická, ministru veř. prací, pokud jde o jiná studia technická, ministru škol. a nár. osvěty v dohodě s ministrem veř. prací.

V daném případě je spornou otázka, zda již absolvování řečených studií na některé cizozemské vysoké škole technické opravňuje užívati stavovského názvu »inženýr«, předpokládajíc, že jsou skutečně schopna tuzemská studia nahraditi, či mimo to je nutno, aby rozhodnutím min. veř. prací bylo uznáno a formalisováno, že studia tato jsou rovnocenná s studii a zkouškami tuzemskými. Touto otázkou zabýval se nss již v nálezu Boh. A 12.199/35 a zodpověděl ji v ten rozum, že podle znění zákona samého neopravňuje k užívání stavovského názvu »inženýr« již pouhé absolvování dotyčných cizozemských studií a zkoušek, nýbrž že k tomu přistoupení musí jako další předpoklad rozhodnutí ministra veř.